

[Indenrigsministeren]

Sammenfattende vil jeg foreslå, at disse spørgsmål henvises til det udvalgsarbejde, som allerede nu er i gang, og at vi så til efteråret på grundlag af dette udvalgsarbejde og den diskussion, der forhåbentlig vil blive ført sideløbende dermed, tager en drøftelse af, hvilke problemer der rejser sig, og hvilke politiske initiativer der bør tages.

Hanne Andersen (S):

Dette beslutningsforslag om stop for udvidet anvendelse af medicinsk teknologi i 2 år, når det drejer sig om lægevidenskabelige forsøg og behandling af patienter, er først og fremmest opstået, fordi vi mangler en dialog og mangler oplysning.

Ud over de områder, der er nævnt i beslutningsforslaget, kommer debatten om vaccination mod graviditet og anvendelse af abortvæv. Vi mangler regler og love for medicinsk-teknologisk forskning på disse områder, både når det gælder patientanvendelse, og når det gælder industrien. Vi kan ikke fortsat stå måbende og blot tage tingene til efterretning. Mistanken om, at det er forskning og anmeldt forskning, når man ikke har noget imod at blive kigget over skulderen, og behandling, når man ikke vil forstyrres, er ikke rimelig, hverken for forskerne eller for os andre. Jo mindre åbenhed der er, jo flere misforståelser.

Under hårdt pres har eksperter erkendt, at store doser af hormonbehandling i forbindelse med reagensglasmetoden kan have store bivirkninger, der i visse tilfælde betyder efterfølgende operationer, fordi organer har taget skade, hormonbehandlinger, der i andre sammenhænge advares kraftigt imod, og som der i hvert fald manes til forsigtighed med fra mange sider. Ultralydsscanning og fostervandsprøver har også bivirkninger, der først klart vil være oplyst om 10-20 år. Undersøgelsesmetoden skal derfor ikke bruges i flæng og for sjov, men med forsigtighed og med megen kritisk sans.

Ansvarlige læger har allerede lavet regler for de afdelinger, hvor de virker, og for de patienter, de behandler. Men regler må være uafhængige af personer og steder; de må være ens.

Jeg skal ikke påstå, at forskningsresultater og deres bivirkninger bevidst fejloplyses, men at tie stille i denne sag med de oplys-

ninger, man har, er lige så alvorligt. Jeg synes, at det er nødvendigt at sige, at vi også har brug for en forskning i miljøpåvirkningerne om årsagen til ufrugtbarhed, mongolisme og meget andet. Vi må bruge forskningen også til det forebyggende arbejde.

Modtagere af forskningstilbud må heller ikke føle sig presset til at indgå et forsøg eller presset til ikke at stille kritiske spørgsmål. Det er derfor et spørgsmål, om forskerne sikrer sig, at de, der indgår i projekterne, psykisk kan klare de belastninger, der følger med.

Før man når frem til disse forsøg, er der gået adskillige år med alle andre afprøvninger af mulige midler imod barnløshed. Derefter er man til sidst endt med tilbuddet om reagensglasmetoden, der gives 6 gange til de enkelte, men man må sige 6 gange med håb og ikke mindst skuffelser.

Personer, der indgår i projektet, må også sikres mod kommerciel udnyttelse. Jeg kan ikke lade være at sige, at megen forudgående forskning i dag er blevet til det, man arrogant kalder behandling for banale lidelser. Banale for hvem? Det må sikres, at al forskning fortsat benyttes for at fremme livskvaliteten, og at man ikke af rutine synes, det er mindre morsomt.

Indenrigsministerens foreløbige udvalg tror vi kommer med et betækningsarbejde. Det er nødvendigt, at vi får en lovgivning. Vi mener ikke, der skal gå to år, og i øvrigt mener vi, at det er for drastisk at lave en pause.

Arbejdet i udvalget vil også blive et arbejde om kvinders ret. Det er derfor vigtigt, at udvalget - det endelige udvalg eller kommissionen, der nedsættes - får en ligelig repræsentation af kvinder og mænd. Vi kan altså ikke tilslutte os en pause, men vi tilslutter os, at der nu kommer en debat i gang, hvor mange grupper inddrages og der sker en reel folkeoplysning, og det skal være grundlaget for de regler og lovgivninger, der skal komme.

Vi skal fortsat acceptere de fremskridt, som forskningen giver os, men det er vigtigt, at ikke kun de, der bevæger sig med motorvejshast, forstår, hvad der sker. Manden på fortovet må også følge med i og forstå, hvad der sker.

Svend Åge Petersen (KF):